

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การวิจัยมีจุดมุ่งหมายเพื่อแสวงหาความจริงที่เป็นข้อความรู้ที่เชื่อถือได้ โดยที่ข้อความรู้ดังกล่าวนี้อาจเป็นกฎ ทฤษฎี หรือข้อความรู้เฉพาะเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ทำให้สามารถเข้าใจอธิบาย ทำนายและควบคุมปรากฏการณ์ต่าง ๆ ได้ กระบวนการวิจัยจึงเป็นเครื่องมือสำคัญของการสร้างและพัฒนาความรู้ความก้าวหน้าทางวิชาการ อีกทั้งเป็นวิถีทางของการสร้างความเป็นเลิศทางวิชาการของศาสตร์แต่ละสาขาก็ด้วย นอกจากนี้การวิจัยยังมีความสำคัญต่อกระบวนการวางแผนกำหนดนโยบายการบริหารของหน่วยงาน องค์กรต่าง ๆ ทั้งของรัฐและเอกชน เพราะการวิจัยทำให้ได้มาซึ่งสารสนเทศ (information) สำคัญที่เป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจของผู้บริหาร โดยเฉพาะการวิจัยประเมินผล เช่น การประเมิน (ผล) โครงการ การประเมินแผน หรือการประเมินหลักสูตร เป็นต้น ล้วนแต่เป็นการวิจัยเพื่อให้ได้สารสนเทศเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการศึกษาตามความต้องการของผู้บริหาร เพื่อให้ได้ผลของการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพต่อไป

ด้วยความสำคัญของการวิจัยดังกล่าว จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จึงได้กำหนดให้การส่งเสริมการวิจัยและการผลิตบัณฑิตเป็นสาระสำคัญของแผนพัฒนามหาวิทยาลัย นับตั้งแต่แผนพัฒนามหาวิทยาลัย ระยะที่ 4 (พ.ศ. 2520-2524) ที่เริ่มมีนโยบายให้การส่งเสริมและขยายงานด้านบัณฑิตศึกษาอย่างเต็มที่ และเมื่อจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ตระหนักแน่ชัดว่า การผลิตความรู้สร้าง ความก้าวหน้าทางวิชาการเป็นหน้าที่หลักที่สำคัญของมหาวิทยาลัยที่เป็นสถานจัดการศึกษา ระดับสูงสุดของประเทศ ดังจะเห็นได้จากปณิธานของมหาวิทยาลัยที่ว่า "... มหาวิทยาลัยแห่งนี้มีจุดมุ่งหมายที่เป็นหลักคือ การบุกเบิก แสวงหาทะนุ บำรุง และถ่ายทอดความรู้กับการเสริมสร้างคุณธรรมให้แก่บัณฑิตของมหาวิทยาลัยเป็นผู้เพียบพร้อมด้วยสติและปัญญา ..." (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527 : 13) ดังนั้น การกำหนดแผนพัฒนามหาวิทยาลัย ระยะที่ 5 (พ.ศ. 2525-2529) จึงมีความเด่นชัดยิ่งขึ้นในด้านของการส่งเสริมการวิจัย โดยให้การวิจัยมีความสำคัญทัดเทียมกับการผลิตบัณฑิตและกำหนดนโยบายการบริหารมหาวิทยาลัยด้านการวิจัยให้เป็นนโยบายหลักด้านหนึ่งของแผนพัฒนามหาวิทยาลัย. ระยะที่ 5 ที่กำหนดนโยบายการบริหารไว้ 5 ด้าน คือ ด้านการผลิตบัณฑิต ด้านการส่งเสริมการวิจัย ด้านการบริหารทางวิชาการแก่สังคม ด้านการทํานุ

บำรุงศิลปะและวัฒนธรรม และด้านการบริหารมหาวิทยาลัย (อุทัย บุญประเสริฐ, 2523 : 48-50) ทั้งนี้ ในด้านการปฏิบัติให้ดำเนินการ ในแต่ละด้านให้มีความสอดคล้องสนับสนุนและส่งเสริมซึ่งกันและกัน กล่าวคือ ให้มีการดำเนินการวิจัยที่มีลักษณะส่งเสริมประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิต และพัฒนาความรู้เพื่อการบริการสังคมในเชิงการแก้ปัญหาและการวางแผนการบริหาร นับเป็นจุดเริ่มต้นของการก้าวสู่การเป็นมหาวิทยาลัยวิจัยหรือมหาวิทยาลัยกึ่งวิจัยตามความมุ่งหวังของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ดังนั้น เพื่อเป็นการสานต่อแนวคิดเดิมที่ว่ามหาวิทยาลัยควรปฏิบัติภารกิจทางวิชาการอย่างครบถ้วน ในแผนพัฒนามหาวิทยาลัยระยะที่ 6 นี้ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจึงทำหน้าที่เป็นทั้งสถานศึกษาและวิจัย ในลักษณะที่ให้การศึกษา ส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง รวมทั้งทำการสอนการวิจัยให้บริการแก่สังคม ทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมของชาติ สำหรับนโยบายเฉพาะของการผลิตบัณฑิตก็ยังคงเป็นการมุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความรู้และคุณธรรม มีความเข้าใจสภาพปัญหาและความต้องการของสังคม ส่วนในด้านของจำนวนการผลิตนั้น ให้คงจำนวนการผลิตในระดับปริญญาตรี ตามสภาพปัจจุบัน แต่ให้มีการปรับปรุงและขยายการผลิตระดับบัณฑิตศึกษา (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528 : 8) ทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ โดยการทุ่มเทระดมกำลังทรัพยากรเพื่อการนี้อย่างแท้จริง ทั้งนี้เนื่องจากการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาศึกษาซึ่งมีการเรียนการสอนเชิงวิจัยตลอดเวลาเป็นกลไกสำคัญที่จะช่วยในการส่งเสริมการวิจัยเป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้ นับเป็นหนทางสู่การเป็นมหาวิทยาลัยกึ่งวิจัยที่ใกล้เคียงความจริงยิ่งขึ้น

เพื่อให้แผนพัฒนามหาวิทยาลัย ระยะที่ 6 มีความเป็นไปได้ตามจุดมุ่งหมาย จึงได้กำหนดให้คณะวิชาและภาควิชาต้องกำหนดนโยบาย เป้าหมายและแผนการดำเนินการตามสาขาวิชาให้สอดคล้องกับแผนหลักของมหาวิทยาลัย (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528 : 35) เนื่องจากภาควิชาเป็นหน่วยงานระดับปฏิบัติการที่สำคัญของมหาวิทยาลัย ดังที่ประสม สถาปิตานนท์ (2525:1) กล่าวไว้ว่า ภาควิชาภายใต้การนำของหัวหน้าภาควิชาจะเป็นหน่วยงานเดียวที่สามารถดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัยได้แทบทั้งหมด ดังนั้น การวางแผนกำหนดนโยบายของภาควิชาจึงมีความสำคัญยิ่งต่อการบริหารงานของมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะงานหลักของภาควิชา คือ งานวิชาการ ซึ่งประกอบด้วยหลักสูตรและการเรียนการสอน การวิจัยและการบริการสังคม ซึ่งเป็นภารกิจทางวิชาการของมหาวิทยาลัยนั่นเอง

จากที่กล่าวมาข้างต้นนี้แสดงให้เห็นว่าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีจุดมุ่งหมายแน่นอนที่จะสร้างตนเองให้เป็นมหาวิทยาลัยการสอนและการวิจัย และมีภาควิชาเป็นหน่วยงานระดับปฏิบัติการที่สำคัญ ดังนั้นการวางแผนและกำหนดบทบาทของตนเองในแต่ละภาควิชา จะสะท้อนถึงความสำเร็จ

และความก้าวหน้าของการบริหารมหาวิทยาลัยตามแผนที่กำหนดไว้ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าความสำเร็จของภาควิชาที่กำหนดไว้ตามแผนซึ่งสอดคล้องกับแผนของมหาวิทยาลัยนั้นจะส่งผลโดยตรงต่อความสำเร็จของมหาวิทยาลัยดังกล่าวด้วย

ภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีหน้าที่รับผิดชอบจัดการเรียนการสอนทางด้านการศึกษา สถิติ การวัดและประเมินผลทางการศึกษา สำหรับบัณฑิตทางการศึกษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รวมทั้งมีหน้าที่จัดและบริหารหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิตและหลักสูตรปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิตทางด้านการศึกษาทางการศึกษา รวม 4 หลักสูตร คือ หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาวิจัยการศึกษา หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิตสาขาสถิติการศึกษา หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิตสาขาการวัดและประเมินผลการศึกษา และหลักสูตรครุศาสตรดุษฎีบัณฑิตสาขาการวัดและประเมินผลการศึกษา การดำเนินการบริหารภาควิชา ได้ยึดนโยบายของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ให้การส่งเสริมการวิจัยผลิตความรู้ สร้างความก้าวหน้าทางวิชาการ ซึ่งอาจารย์ในภาควิชาวิจัยการศึกษาส่วนใหญ่จะทำการวิจัยพัฒนาข้อความรู้ควบคู่ไปกับงานสอนในหน้าที่ของตน จะเห็นได้จากผลงานทางวิชาการที่ปรากฏเป็นรายงานการวิจัยหรือบทความต่าง ๆ นอกจากนี้ภาควิชาวิจัยการศึกษายังทำหน้าที่ให้ความรู้ บริการสังคมอยู่เสมออีกด้วย ในรูปแบบของการจัดสัมมนา การฝึกอบรม หรือการประชุมเชิงปฏิบัติการทางด้านวิจัย สถิติ การวัดและประเมินผลการศึกษา ทั้งในลักษณะที่ภาควิชาวิจัยการศึกษาจัดดำเนินการเอง หรือจัดดำเนินการร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (แผนการปฏิบัติงานภาควิชาวิจัยการศึกษา 2530-2531)

ในการบริหารหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนซึ่งเป็นหน้าที่สำคัญของทุกภาควิชา นั้น ภาควิชาวิจัยการศึกษามีหน้าที่รับผิดชอบจัดการเรียนการสอนทางด้านวิจัย สถิติ วัดและประเมินผลให้กับนิสิตบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์และเพื่อให้การบริหารหลักสูตรมีประสิทธิภาพมากที่สุด ผู้บริหารจึงมักสนใจต้องการทราบข้อมูลเกี่ยวกับหลักสูตรในทุกรูปแบบ โดยเฉพาะข้อมูลเกี่ยวกับการผลิตบัณฑิตทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ แต่เป็นที่น่าสนใจว่า หลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษานี้ เริ่มเปิดสอนตั้งแต่ปี พ.ศ. 2509 จนถึงปัจจุบันเป็นระยะเวลากว่า 20 ปี ได้ผลิตมหาบัณฑิตทางการวิจัยการศึกษาไปแล้วจนถึงปีการศึกษา 2529 เป็นจำนวนถึง 497 คน จำแนกเป็นสาขาวิชาวิจัยการศึกษา 211 คน สาขาวิชาสถิติการศึกษา 142 คน และสาขาวิชาการศึกษาและการประเมินผลการศึกษา 144 คน (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์, 2531: 109) นั้น ได้มีการศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษาเพียงการติดตามผลการทำงานของมหาบัณฑิตที่ กานดา ลือสุทธิวิบูลย์ ได้ศึกษาไว้เมื่อปีการศึกษา 2524 เท่านั้น นอกจากนั้นแล้วก็เป็นผลของการศึกษาในลักษณะของผลพลอยได้จากโครงการวิจัยอื่น ดัง

เช่น นพรัตน์ ชูชาติวรนกุล (2528 : 95-99) ได้ศึกษาเรื่อง สมรรถภาพนักวิจัยของครุศาสตร์
มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2526 และ 2527 ตามการรับรู้ของตนเอง ซึ่งได้
ข้อค้นพบที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรปริญญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต ของภาควิชาวิจัยการศึกษาว่า มหาบัณฑิตที่
สำเร็จจากหลักสูตรของภาควิชาวิจัยการศึกษา รับรู้ว่าคุณภาพนักวิจัยโดยส่วนรวมอยู่
ในระดับปานกลาง และไม่แตกต่างจากมหาบัณฑิตที่สำเร็จจากภาควิชาอื่น หรือการศึกษาของ
ประพัฒน์ จำปาไทย (2524) เรื่อง ความพึงพอใจของนิสิตมหาบัณฑิตต่อกระบวนการเรียนการ
สอนระดับบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ ซึ่งผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้สะท้อนภาพของมหาบัณฑิต
คณะครุศาสตร์ โดยรวมถึงมหาบัณฑิตของภาควิชาวิจัยการศึกษาด้วย

เมื่อพิจารณาถึงสภาพของการใช้หลักสูตรในปัจจุบันในด้านระยะเวลาการผลิต
มหาบัณฑิตของภาควิชาวิจัยการศึกษา ซึ่งมีคณาจารย์ประจำภาควิชา จำนวน 14 ท่าน เป็นผู้
มีคุณวุฒิตะดับปริญญาเอก 8 ท่าน พบว่าในปีการศึกษา 2530 มีนิสิตที่เรียนในหลักสูตรปริญญา
ครุศาสตร์มหาบัณฑิตภาควิชาวิจัยการศึกษา จำนวน 152 คน ซึ่งเป็นนิสิตที่ยังไม่สำเร็จการศึกษา
ภายในระยะเวลา 2 ปี ตามกำหนดของหลักสูตรถึง 61 คน คิดเป็นร้อยละ 40.13 ซึ่งแยกออก
เป็นนิสิตที่อยู่ในชั้นปีที่ 3 จำนวน 39 คน (ร้อยละ 25.66) ชั้นปีที่ 4 จำนวน 13 คน (ร้อยละ
8.55) และชั้นปีที่ 5 จำนวน 9 คน (ร้อยละ 5.92) รายละเอียดดังแสดงอยู่ในตารางที่ 1

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 1 จำนวนนิสิตปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา ปีการศึกษา 2530 จำแนกตาม สาขาวิชา และชั้นปีการศึกษา

สาขาวิชา	ชั้นปี					รวม
	1	2	3	4	5	
วิจัยการศึกษา	15	14	13	9	2	53
สถิติการศึกษา	13	10	9	2	2	26
การวัดและประเมินผล การศึกษา	19	20	17	2	5	63
รวม	47	44	39	13	9	152
ร้อยละ	30.92	28.95	25.66	8.55	5.92	100.00

ที่มา : ฝ่ายวิจัยและวางแผน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นอกจากนี้หากจะพิจารณาระยะเวลาการผลิตบัณฑิตในช่วงเวลา 2-3 ปีที่ผ่านมา จะเห็นได้ว่า นิสิตมหาบัณฑิตที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2526 2527 และ 2528 มีผู้สำเร็จการศึกษาภายในระยะเวลา 2 ปี เพียงร้อยละ 6.25 7.69 และ 2.50 ตามลำดับ จากจำนวนนิสิตมหาบัณฑิตที่เข้าศึกษาในปีนั้น ๆ หรืออาจจะกล่าวได้ว่า มีนิสิตมหาบัณฑิตที่ต้องใช้ระยะเวลาศึกษาในหลักสูตรมากกว่า 2 ปี เป็นจำนวนถึงร้อยละ 93.75 92.31 และ 97.50 ตามลำดับ จากจำนวนนิสิตมหาบัณฑิตที่เข้าศึกษาในปีนั้น ๆ ซึ่งแสดงให้เห็นว่านิสิตมหาบัณฑิตของภาควิชาวิจัยการศึกษาส่วนใหญ่ต้องใช้ระยะเวลาการศึกษาในหลักสูตรมากกว่า 2 ปี เกินกว่าร้อยละ 90 รายละเอียดดังแสดงอยู่ในตารางที่ 2

หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 จำนวนนิสิตที่เข้าศึกษาในหลักสูตร จำนวนนิสิตที่สำเร็จการศึกษาภายใน 2 ปี และ
จำนวนนิสิตที่ไม่สำเร็จการศึกษาภายใน 2 ปี ในช่วงปีการศึกษา 2526-2527
จำแนกตามสาขาวิชา

ปีการศึกษา	2526						2527						2528					
	จำนวน		สำเร็จ		ไม่สำเร็จ		จำนวน		สำเร็จ		ไม่สำเร็จ		จำนวน		สำเร็จ		ไม่สำเร็จ	
	นิสิต	ที่เข้า	การศึกษา	ภายใน 2 ปี	การศึกษา	ภายใน 2 ปี	นิสิต	ที่เข้า	การศึกษา	ภายใน 2 ปี	การศึกษา	ภายใน 2 ปี	นิสิต	ที่เข้า	การศึกษา	ภายใน 2 ปี	การศึกษา	ภายใน 2 ปี
	สาขาวิชา	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
วิจัยการศึกษา	9	-	-	9	100.00	16	-	-	6	100.0	14	1	7.14	13	92.86			
สถิติการศึกษา	9	2	22.22	7	77.78	9	1	11.11	8	88.89	9	-	-	9	100.0			
การวัดและ ประเมินผลการ ศึกษา	14	-	-	14	100.00	14	2	14.29	12	85.71	17	-	-	17	100.0			
รวม	32	2	6.25	30	93.75	39	3	7.69	36	92.31	40	1	2.50	39	97.50			

- หมายเหตุ 1. * หมายถึง ไม่รวมถึงผู้ที่เสียชีวิตและที่เข้าศึกษาในหลักสูตร
2. จำนวนนิสิตที่เข้าศึกษา ในหลักสูตร เป็นจำนวนนิสิตที่เข้าศึกษาจริง ไม่นับผู้ที่สละสิทธิ์
เนื่องจากไม่สามารถมาเรียนได้ ทั้งนี้ได้กะเบียบเป็นบัณฑิตใหม่แล้ว

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากสภาพการณ์ของการใช้และการบริหารหลักสูตรปริญญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชา
 ศึกษาศาสตร์ ในช่วงปีการศึกษา 2526-2530 ดังกล่าวข้างต้น ประกอบกับนโยบายการปรับปรุง
 หลักสูตรของภาควิชา ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาในลักษณะของการศึกษาเชิงประเมิ
 ประสิทธิภาพของหลักสูตร เนื่องจากวัตถุประสงค์ของหลักสูตรปริญญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาศึกษาศาสตร์
 ที่ต้องการให้ผู้เรียนได้ศึกษาเพิ่มเติมจนเกิดความชำนาญในสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ สาขา
 วิชาสถิติการศึกษา หรือสาขาวิชาวัดและประเมินผลการศึกษา นั้น จึงเป็นที่น่าสนใจที่จะศึกษา
 เปรียบเทียบจำนวนการรับนิสิตกับแผนการรับของภาควิชาในปัจจุบันว่ามีสภาพเช่นไร และความ
 ต้องการให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถเชี่ยวชาญในการใช้สถิติ การวัดและประเมินผล
 เพื่อการวิจัยทางการศึกษาทั้งในเชิงทฤษฎีและการปฏิบัติ ตลอดจนการเป็นผู้นำในวิชาชีพเป็น
 อย่างดี ดังนั้นจึงควรที่จะมีการศึกษาประสิทธิภาพของหลักสูตรในด้าน ผลสัมฤทธิ์ของนิสิต และการ
 ติดตามผลมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตร เพื่อให้ทราบผลสัมฤทธิ์ดังกล่าว เป็นต้น

นอกจากนี้ เพื่อให้ผลการศึกษาดังนี้สามารถได้ข้อเสนอแนะและแนวทางในการปรับปรุง
 ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาประสิทธิภาพของหลักสูตรในด้านความพึงพอใจของนิสิตต่อหลักสูตร ศึกษาคว
 มคิดเห็นของนิสิตต่อหลักสูตรในด้านจำนวนหน่วยกิต และการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตร ตลอดจน
 การจัดการประสบการณ์เชิงวิจัยให้แก่ นิสิตในหลักสูตรอีกประเด็นหนึ่งด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาดังนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเชิงประเมิ ประสิทธิภาพของหลักสูตรปริญญา
 ครุศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาศึกษาศาสตร์ โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบปริมาณการรับนิสิต กับแผนการรับที่กำหนดไว้
2. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของหลักสูตรในด้าน
 - 2.1 ความพึงพอใจของนิสิต
 - 2.2 ผลสัมฤทธิ์ของนิสิตในหลักสูตร
 - 2.3 การติดตามผลมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร
3. เพื่อศึกษาคว มคิดเห็นของนิสิตต่อหลักสูตร การจัดการเรียนการสอนในหลักสูตร

และการจัดการประสบการณ์เชิงวิจัยของนิสิตในหลักสูตร

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงประเมินประสิทธิผลของหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา 3 สาขาวิชา คือ

- 1.1 หลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาวิจัยการศึกษา
- 1.2 หลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาสถิติการศึกษา
- 1.3 หลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชา การวัดและประเมินผลการ

ศึกษา

2. การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการศึกษาโดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของประชากรที่เป็นนิสิตมหาบัณฑิตของภาควิชาวิจัยการศึกษา ซึ่งเกี่ยวข้องกับหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา ในฐานะผู้เรียนในหลักสูตร

3. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาตัวแปรต่าง ๆ ได้แก่

- 3.1 ปริมาณการรับนิสิตตามแผนที่กำหนด
- 3.2 ความพึงพอใจของบัณฑิตต่อหลักสูตรการเรียนการสอน
- 3.3 ผลสัมฤทธิ์ของนิสิต
- 3.4 ผลการติดตามมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตร
- 3.5 ความคิดเห็นและการฝึกประสบการณ์เชิงวิจัยของนิสิตในหลักสูตร

คำจำกัดความทั่วไปในการวิจัย

การศึกษาเชิงประเมินประสิทธิผลของหลักสูตร หมายถึง การศึกษาปริมาณการรับนิสิตตามแผนที่กำหนด ความพึงพอใจของนิสิตที่มีต่อหลักสูตร และการเรียนการสอน ผลสัมฤทธิ์ของนิสิตในหลักสูตร และการติดตามผลมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตร

ประสิทธิผลของหลักสูตร หมายถึง ผลที่เกิดจากการใช้หลักสูตรในด้าน ความพึงพอใจของนิสิตต่อหลักสูตร และการเรียนการสอน ผลสัมฤทธิ์ของนิสิตในหลักสูตร การติดตามผลมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตร ความคิดเห็นของนิสิตต่อหลักสูตร และประสบการณ์เชิงวิจัยที่นิสิตได้รับจากหลักสูตร

นิสิตในหลักสูตร หมายถึง นิสิตปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เข้าศึกษาในหลักสูตรในช่วงปีการศึกษา 2525-2530 ทั้งผู้ที่สำเร็จการศึกษาเป็นมหาบัณฑิตแล้ว และผู้ที่มีสถานภาพเป็นนิสิตปัจจุบันในปีการศึกษา 2530

นิสิตปัจจุบัน หมายถึง นิสิตปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ได้ลงทะเบียนเรียน และ / หรือ ลงทะเบียนวิทยานิพนธ์ หรือลงทะเบียนรักษาสถานนิสิตไว้ในปีการศึกษา 2530 และเคยได้รับการประเมินผลจากการเรียนระดับบัณฑิตศึกษาแล้ว

มหาบัณฑิต หมายถึง ครุศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เข้าศึกษาในช่วงปีการศึกษา 2525-2528 และสำเร็จการศึกษาในช่วงปีการศึกษา 2526-2529

ผลสัมฤทธิ์ในหลักสูตร หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ของนิสิตผู้เรียนในหลักสูตร ได้แก่ คะแนนเฉลี่ยสะสม ผลการสอบวิทยานิพนธ์ ตลอดจนระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาของนิสิต

ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพความรู้สึก หรือความคิดเห็นของนิสิตในหลักสูตรซึ่งเกิดจากการที่นิสิตในหลักสูตรได้เปรียบเทียบกับความคาดหวังของตนกับสภาพของประสบการณ์การเรียนการสอนที่ได้รับจากภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตลอดระยะเวลาที่ศึกษาอยู่ในหลักสูตรของภาควิชาวิจัยการศึกษา

ประสบการณ์เชิงวิจัย หมายถึง รายการปฏิบัติงานหรือทักษะทางการวิจัยที่นิสิตและ/หรือ มหาบัณฑิต รายงานว่าได้รับการฝึกปฏิบัติ ขณะที่เรียนในหลักสูตรปริญญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงประสิทธิผลของหลักสูตรในด้าน ปริมาณการรับนิสิตตามแผน ความพึงพอใจของนิสิต ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต และการติดตามผลมหาบัณฑิตที่สำเร็จจากหลักสูตร ตลอดจนการจัดประสบการณ์เชิงวิจัยให้แก่นิสิตในหลักสูตร
2. ประมวลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนิสิตต่อหลักสูตร
3. เป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัย การศึกษา ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย